december 1977 AVISEN 2
INFORMATIONSSKRIVELSE FOR FORENINGEN SAB.

30-GRUPPEN SPLITTET - OM IGEN !

I begyndelsen af december måned var 30-gruppen kørt helt fast i sociale konflikter, med klikedannelser, folk der ikke kunne holde ud at se hinanden, o. s.v.. For at løse disse problemer valgte vi at dele os op i 3 grupper. Grupperne blev inddelt efter folks holdning til projektet, med det formål at få problemerne klart formuleret. Grupperne havde en uge til at formulere sig i, hvorefter vi mødtes i weekenden den 3.-4.12. Her mødte en af grupperne, 6 mennesker, op med en kollektiv udmeldelse. Hermed var 30-gruppen splittet, og de sociale problemer blev ikke løst. De resterende 16 mennesker (de 2 grupper) forsøgte at finde et fælles ståsted og uddrage erfaringer fra det arbejde, der var blevet gjort i de sidste 7 måneder. Det lykkedes ikke at finde et fælles ståsted, og det var heller ikke muligt at uddrage fælles erfaringer, med det resultat at yderligere 8 mennesker forlod projektet. Der er nu 8 mennesker tilbage, 5 i den oprindelige 30-gruppe, og 3 i interessegruppen.

HVAD HAR GRUPPEN ARBEJDET MED?

Indtil 4.12 havde 30-gruppen eksisteret i ca. 7 måneder. Den startede som en gruppe på 16 mennesker og var i en kort periode 24. Den opløstes 4.12, og der var på det tidspunkt 22. 3 mennesker har i denne periode tilsluttet sig og er trådt ud igen. M. h.t. frafald må gruppen siges at have været stabil i denne periode sammenlignet med andre lignende grupper. I perioden har gruppen afholdt 31 møder, haft en arbejdsferie på 10 dage, og derudover har der været arbejdet i mindre grupper. Der har ialt været brugt ca. 7.600 arbejdstimer. Med en normal 40 timers arbejdsuge og en måneds ferie svarer det til 4 menneskers arbejde i et år. De konkrete resultater efter de 7 måneders arbejde er:

- der er oprettet en forening og udarbejdet vedtægter
- der er lavet et kursusprogram
- der er formuleret et formål
- der er lavet en avis
- gruppen er siden starten forøget med 8 mennesker
- produktionsundersøgelsesgrupperne har været etableret og har arbejdet siden interessegruppemødet i slutningen af august måned. Nogle af grupperne er kommet godt igang, har fået defineret deres arbejdsopgaver og er gået igang med det konkrete arbejde. Andre har ikke formået at definere deres arbejdsopgaver, og et par stykker er ikke kommet igang.
- der er på et tidligt tidspunkt udarbejdet og vedtaget en arbejdsplan for 30-gruppen, som aldrig er blevet fulgt op.
- vi har udarbejdet planer for fællesøkonomi for såvel de 30 som de 150.
- der er blevet lavet et stort stykke arbejde i forbindelse med at finde hus til 30-gruppen. Arbejdet har bestået i at finde et egnet hus, i at formulere sig overfor myndigheder og i det rent bygningstekniske omkring ombygning og brandsikring.

Dette er selvfølgelig ikke det eneste, så mange mennesker har beskæftiget sig med så lang tid. Langt den overvejende del af vor tid og energi har været anvendt på følgende problematiske opgaver:

HVOR HAR PROBLEMERNE LIGGET?

- det har været et problem i 30-gruppens arbejde, at nogle har boet alene, og at nogle har boet langt væk. De, der har boet alene, har følt sig udenfor, og det at folk boede langt væk har i nogle tilfælde betydet, at folk er blevet væk fra møderne, og i andre, at det har været en ekstra belastning. Dette problem var blevet løst, hvis vi var flyttet sammen i et hus.
- der har været 6 børn i 30-gruppen. Det har på mange måder været en fornøjelse, men har også givet en del problemer, idet de folk, der skulle passe børn, ikke har kunnet deltage på møderne. Desuden har vi med jævne mellemrum på 30-gruppemøderne disku-

teret problemer omkring børnene, som 30-gruppen har haft meget dårlige betingelser for at finde en løsning på. I enkelte tilfælde er det også blevet brugt som argument for ikke at komme til møder.

- der har været en del diskussioner omkring beslutninger i 30-gruppen. Om hvordan beslutningerne skulle tages, enstemmigt eller med et flertal, hvilket mundede ud i et forslag om at tilstræbe enstemmighed, men i tilfælde, hvor dette ikke var muligt, en flertalsbeslutning med 80% for. Denne mulighed for flertalsbeslutning er dog aldrig blevet anvendt. Vi har hele tiden arbejdet med enstemmige beslutninger, som dog har været behæftet med mange fejl. Beslutninger har ikke været formuleret klart nok til, at alle har opfattet dem ens. Folk har tilsyneladende været enige i beslutninger og har på et senere tidspunkt erklæret sig uenige.

Der har været taget beslutninger, som ikke er blevet fulgt, og der har været besluttet om samme ting flere gange, fordi man har glemt tidligere beslutninger. Årsagerne til dette er bl.a., at beslutninger ikke er blevet formuleret tilstrækkeligt klart og utvetydigt, at folk har været væk fra møder - ikke har deltaget i det forløb, der har ført frem til beslutninger og derfor har haft vanskeligt ved at forstå dem, at mange ikke har taget ansvar for de fælles beslutninger og sørget for, at de blev ført ud i livet.

- der har været en del diskussioner omkring gruppens interne organisering, f.eks. omkring mødeform, møde i mindre grupper eller alle samlet, om der skulle være en dirigent, om dirigenten skulle styre mere eller mindre, om det skulle gå på skift eller ej. Mødernes varighed og referaternes fyldighed. Der er blevet taget en del beslutninger om disse forhold, men det lykkedes alligevel ikke at finde frem til en struktur man kunne blive enige om at arbejde efter.

- der har været anvendt meget tid og energi på sociale konflikter i gruppen. Det drejer sig om parforhold, sexualitet, forskellig social baggrund, folk har bagtalt hinanden, klikedannelser, folk med store personlige problemer. En del af disse problemer har gruppen formået at løse hen ad vejen efterhånden som de opstod, men andre, og det gælder især konflikterne omkring folk med store personlige problemer, har gruppen ikke formået at løse, fordi den ikke har haft en fælles holdning til, hvordan de skulle anskues og løses. Uenighed omkring et af disse problemer var direkte medvirkende til, at gruppen blev splittet.

- der har været en løbende diskussion omkring lederproblematik. I gruppens start var det en udbredt holdning, at de, der gjorde et stykke arbejde, sagde meget på møderne og følte et ansvar for gruppen og arbejdet, skulle bremses, da de ellers kunne udvikle sig til ledere. Det blev dog forholdsvis hurtigt klart for mange, at vi ikke kunne anskue tingene på den måde, da vi så blot ville lamme gruppen og forhindre den i overhovedet at lave et stykke arbejde. Som så mange andre ting vi har lært i dette samfund, var problemet vendt 180 grader på hovedet. Det kunne ikke være gruppens vigtigste opgave at bremse de, der engagerede sig i arbejdet. Fremtrådte nogle som ledere, var det fordi, de tog ansvar og udviklede de sig til virkelige ledere, måtte det være fordi, for få tog ansvar. Dette forhold erkendte efterhånden mange i gruppen, men det var ikke alle, der kunne overføre erkendelsen til praktisk handling, nemlig at tage ansvar for det fællesskab vi var, og det arbejde vi havde sat os for at udføre. Vi er i vid udstrækning opdraget til at læne os behageligt tilbage uden at tage stilling til problemerne og uden at føle et ansvar for at løse dem. Vi forbeholder os dog hele tiden retten til at kritisere uden selv at ville engagere os i at finde løsningsmuligheder. Dette forhold var også medvirkende til en endelig sprængning af 30-gruppen.

- da dette projekt blev startet op, var der udarbejdet et oplæg, der skulle sikre, at de mennesker, der gik ind i 30-gruppen, havde en nogenlunde fælles politisk holdning, et nogenlunde fælles mål for arbejdet. Desuden blev der stillet krav om en definitiv beslutning for at gå ind i 30-gruppen, og der blev lagt vægt på, at man viste større ansvarlighed overfor projektet ved at blive udenfor, hvis der var tvivl om disse ting. Desuden måtte man kunne prioritere projektet højere end alle andre gøremål. Alligevel har der været stadigt tilbagevendende problemer omkring disse ting. Der er mennesker, der ikke har taget den definitive beslutning alvorligt, nogle har gået med et uudtalt ønske om at forlade gruppen og har derfor ikke kunne engagere sig i arbejdet eller har direkte modarbejdet, andre har med jævne mellemrum brugt det at forlade gruppen som en trussel, når personlige ønsker ikke blev indfriet. Nogle har ind imellem været i tvivl om målet (fællesskabet med de 150), og hvordan det kunne virke politisk ind i samfundet, om man f.eks. skulle benytte sig af biler, om det politiske lå i økologisk landbrug, om hvordan og hvor meget man skulle arbejde og med hvilket formål, om det politiske lå i at skabe et lille paradis for os selv med udgangspunkt i egne personlige ønsker, eller i et bevidst udadvendt arbejde, hvor man i nogen grad indretter sig efter de normer, der ellers er gældende i samfundet. Den ene gruppe havde en stadig følelse af at gå på kompromis, når man skulle indrette sig på gældende normer. Den anden kunne ikke se noget kompromis, fordi fællesskabet ikke for den var et mål i sig selv, men et middel til at agitere politisk.

HVORDAN STARTEDE VI?

Skal vi prøve at uddrage erfaringerne fra de sidste 7 måneders arbejde, må vi starte med at se på, hvorfor og hvordan 30-gruppen blev oprettet. Hensigten med at lave en gruppe på 30 mennesker var, at den skulle sikre projektets gennemførelse. Erfaringer fra tidligere forsøg på at stable et storkollektiv på benene havde vist, at en gruppe på 100 - 150 mennesker er for stor til at arbejde sammen om de nødvendige forundersøgelser og planlægningsarbejdet. Derfor en gruppe på 30. Hvorfor netop 30? En gruppe på 30 kunne være repræsentativ for en gruppe på 150. Den kunne indeholde unge, ældre, folk med børn, folk med praktisk baggrund og folk med teoretisk baggrund.

En gruppe på 30 skulle udarbejde undersøgelser og lægge planerne. Dernæst skulle den indhente erfaringer med det at arbejde mange mennesker sammen og løse sociale konflikter, for at sikre at der i hver produktionsgruppe (når de 150 er flyttet ud) sidder mennesker med faglig viden om det arbejde, der skal udføres samt erfaring i at løse sociale konflikter.

HVAD KAN VI LÆRE AF DET?

Det oprindeligt udarbejdede oplæg har tydeligvis været for løst formuleret. Der har været mulighed for alt for mange forskellige fortolkninger. Forskellige mennesker med forskellig baggrund har gjort sig mange meget forskellige tanker om, hvad det var vi sammen skulle, og hvad det indebar for den enkelte. Der skulle have været stillet nogle helt klare og utvetydige rammer op for projektet, som folk kunne tage stilling til, om de ville tilslutte sig. Ligeledes burde det have været anskueliggjort, hvilke konflikter der opstår, når mennesker med baggrund i et kapitalistisk samfund skal lære at leve i fællesskab og tage ansvar for en gruppe og ikke for sig selv. Dette er helt klart en fejl, der er begået fra første færd.

En anden fejl er, at vi godt nok har afkrævet folk en definitiv beslutning om at forblive i 30-gruppen og gennemføre arbejdet, men har samtidig overladt til folk selv at vurdere, om den nu også blev taget grundigt og velgennemtænkt. Vi erkendte ikke, at man i dette samfund opdrages til at røvrende hinanden, og ikke til at tage den slags beslutninger alvorligt. De enkeltes beslutninger burde have været snakket grundigt igennem.

Dernæst har vi ikke set, at der lå en modsætning mellem på den ene side at sige, at 30-gruppen skulle være repræsentativ og på den anden side sige, at det skulle være folk med tid og overskud. Er man engageret i andre ting, som kræver meget af ens opmærksomhed, som f.eks. børn, studier eller et krævende arbejde, har man ikke tid og overskud til det store arbejde, der ligger i at stable et projekt som dette på benene. Det, at gruppen skulle være repræsentativ for gruppen på 150, har givetvis også forøget antallet af sociale konflikter.

Et problem vi heller ikke har været opmærksomme på er, at mennesker med store sociale problemer kan lamme en hel gruppe på 20 mennesker. Tappe al dens energi og overskud og splitte den op. Vi er ikke opdraget til alvorligt at tage os af hinanden, at føle et ansvar for hinanden. Vi er opdraget til, når vi møder mennesker med store sociale problemer, at udtrykke vores medfølelse, lindre deres kvaler lidt, støtte dem i en periode, komme med et par velmente venneråd, eller vende ryggen til dem. Vi er ikke opdraget til, at det er vort ansvar, vor opgave at bringe dem på ret køl, bringe dem til at fungere, nej, vi er opdraget til at det ikke er vort problem.
En større gruppe uden et fælles ståsted vil derfor i sådan en situation stå splittet overfor problemet og være ude af stand til at løse det. Står man og skal sammensætte en gruppe af folk, der ikke kender hinanden, må man derfor nok i første omgang sortere folk med store sociale problemer fra, hvis gruppen har en arbejdsopgave som denne, og det foregår under betingelser, som de 30-gruppen har haft. Det skal dog også i denne forbindelse nævnes, at det endelige storkollektiv med 150, efter at have fundet sit fælles ståsted, nok er eneste mulige løsning på sådanne problemer, der vil være alle betingelser tilstede for, at disse mennesker, som vort samfund på forskellig måde har mishandlet, kan finde sig selv og begynde at fungere. Men det er ikke betingelserne nu - vi må tage et skridt ad gangen.

Havde vi taget højde for disse 4 fejl, der er begået i starten, er der grund til at tro, at 30-gruppen stadig havde arbejdet, og at den havde fået udrettet betydeligt mere. Vi har altså lært:

Der skulle have været et klart, utvetydigt og mere fyldestgørende oplæg.

Der skulle have været snakket mere grundigt med den enkelte om beslutningen.

En sådan arbejdsgruppe kan ikke være repræsentativ, men må bestå af folk uden forpligtelser, der har megen tid og meget overskud.

Folk med store sociale problemer kan ikke komme med i første omgang.

Der er grund til at tro, at en sådan gruppe sammensat efter disse kriterier kunne have gennemført opgaven og kæmpet sig gennem de problemer, der under alle omstændigheder vil være.

Disse 4 fejl er 4 grundlæggende fejl, der er begået fra starten af. Derudover er der hen ad vejen begå-

et flere andre fejl. Vi har ikke prioriteret opgaverne ordentligt og arbejdet grundigt nok med dem. Når man kigger vore mødereferater igennem, er det tydeligvis en hulter-til-bulter blanding af opgaver og problemer. Vi har ikke formået at strukturere arbejdet ordentligt, så vi kun behandlede en opgave ad gangen og behandlede den grundigt.

Vi står nu 8 mennesker tilbage, hvoraf de 3 må siges ikke at have den fornødne tid og derfor stiller sig i interessegruppen, der er altså 5 ud af de ca. 100 mennesker, vi har været i kontakt med om dette projekt, som opfylder de krav, vi nu må stille til at indgå i en 30-gruppe, 5 ud af 100. Vi har regnet på, hvor lang tid det ville tage at etablere en ny 30-gruppe. Efter disse nye skærpede kriterier og med en grundig snak med hver enkelt, er vi kommet frem til, at det vil tage os ca. et halvt år, hvor vi ikke skulle beskæftige os med andet. Det er nok ikke nogen god løsning.

Hvad med en mindre gruppe på mellem 8 og 12 mennesker, den skulle tilmed ifølge kapitalens præster, psykologerne, være af en størrelsesorden, så den kunne arbejde effektivt sammen, og vi har da også allerede erfaret, at vi 5 har formået at udrette betydeligt mere, end vi formåede, da vi sad i en gruppe på 22. Men så lille en gruppe løser ikke et af de mest fundamentale problemer i dette projekt, nemlig med sine faglige og sociale erfaringer at virke ind i gruppen på 150 i en etableringsfase. Give så mange mennesker en forståelse af, hvad det vil sige at tænke og handle socialistisk, hvad det vil sige at tage ansvar for et fællesskab og et fælles mål før sig selv. Der må nødvendigvis være en større gruppe ind i denne forsamling, der har kendskab til socialistiske arbejdsmetoder og opdragelsesmetoder. Dette problem står nu åbent. Der er ingen tvivl om, at en mindre gruppe vil kunne lave det nødvendige undersøgelsesarbejde, finde de resterende, så vi er 150, finde et egnet sted for produktionsfællesskabet, og organisere interessegruppen omkring opsparingen af de 15.000 kr.. Dette arbejde vil den kunne lave, og sandsynligvis vil den kunne lave det hurtigere end en ny gruppe på 30, men den vil ikke kunne løse det fundamentale problem med at virke opdragende ind i gruppen på 150. Vi skal derfor nok hen og tænke i helt andre baner, og vi har da også gjort os nogle tanker, men de er ikke på nuværende tidspunkt gennemarbejdet i en form, så de kan fremlægges, og vi vil også gerne have mobiliseret interessegruppen omkring løsningen af dette problem.

Forberedelsesgruppen:

Jytte, Dorthe, Hanne, Freddy og Bo.

Vi har etableret et trykkeri

Den 12. november holdt 30-gruppen stiftende generalforsamling for den selvejende institution »Fællestrykkeriet».

Trykkeriet råder over en IBM composer og en IBM kuglehoved-skrivemaskine. En IBM composer, som kan lave almindeligt satsarbejde, er i princippet en skrivemaskine med hukommelse. Man skriver en tekst ind på skrivemaskinen, maskinen skriver dernæst teksten ud med en i forvejen indkodet skrifttype og spaltebredde og med lige højre margen. Den artikel, du læser her, er lige som resten af avisen skrevet på denne maskine. (Se vedlagte prisliste).

Vi har valgt at organisere trykkeriet som en selvejende institution. En selvejende institution består af en bestyrelse og et formål. Bestyrelsen skal sikre, at de midler, institutionen ejer, går til dette formål. Pengene er altså knyttet til et formål, og ikke til en gruppe enkeltpersoner. På denne måde sikrer vi, at pengene til enhver tid bliver brugt til det politiske arbejde, vi er igang med og ikke til enkeltpersoners økonomiske vinding.

Fælles forberedelsesperiode

Hvor mange er I i interessegruppen, der vil flytte sammen nu???

Vi - Dorrit, Sannie, Jeppe og Peter - er trådt ud af 30-gruppen og ind i interessegruppen, fordi vi ikke kan prioritere projektarbejdet højest i forberedelsesperioden. Dorrit kan ikke p.g.a. sit krævende arbejde med psykotiske børn, Sannie fordi hun vil afslutte sit cand.psych. studie, og Peter fordi han er sammen med Jeppe på 4 år.

Disse forhold ændrer selvfølgelig ikke på vores grundlæggende beslutning om at flytte med i arbejds- og bofællesskabet. Men det betyder, at vi har givet afkald på de flere kræfter, det giver at være i centrum af planlægningsarbejdet.

Det har vi besluttet at gøre noget ved!

Derfor vil vi sammen:

1. støtte hinanden følelsesmæssigt og arbejdsmæssigt
2. spare de 15.000 kr. op i fællesskab
3. allerede nu starte med at skole os selv i at leve og tage ansvar for et fællesskab.

Vores erfaringer fra det sidste halve års arbejde, har vist os, at det gør man bedst ved at bo sammen, have fællesøkonomi og gå ind i forberedelsesarbejdet (undersøgelsesgrupperne).

Den økonomiske baggrund for vores beslutning hviler på følgende beregninger:

Vi køber et hus med værkstedsmulighed, så vi allerede i forberedelsesperioden kan starte vores produktion op.

Vi er igang med at finde huset, så er der nogle af jer i interessegruppen, der vil være med, så henvend jer hurtigst muligt hos Peter Marsling, tlf. 01 - 54 61 58.